

Garofalo, Nanebevstoupení, 1510-20, Řím

Sloupy víry – Nanebevstoupení

Aleluja! Vítězství! Každý vítěz prožívá okamžik triumfu: dostává medaili, slyší hymnu, přijímá blahopřání. Nanebevstoupení je zviditelněním Ježíšova vítězství. Vstal z mrtvých, zvítězil ne pro sebe, ale pro nás.

Po tom, jak s nimi (s apoštoly) Ježíš mluvil, byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici – píše, jako obvykle velice stručně, svatý Marek (16,19). Bohatší je popis nanebevstoupení od svatého Lukáše (Lk 24,50-53; Sk 1,9-11). Ale ani jeho popis nemůžeme přijímat doslova jako reportáž z místa akce. Jeho relace je teologickou reflexí. Oblak, o němž Lukáš píše ve Skutcích apoštolů, není jen meteorologický jev. Není tady žádný mrak – i když zrovna tak na svých obrazech to zaznamenali umělci. Oblak, který Ježíše zastínil už od doby Starého zákona je symbol Boží přítomnosti a jeho slávy. Ve chvíli nanebevstoupení vnímáme konečný Ježíšův vstup do „Božího světa“, tedy do nebe.

Nanebevstoupení = zmrtvýchvstání

Neměli bychom vnímat nanebevstoupení Páně bez spojení se zmrtvýchvstáním. Spíše bychom měli říci, že je jeho jiným aspektem, který křesťané zvlášť zdůraznili. Chtěli upozornit na několik pravd: nanebevstoupení znamená, že skončila doba viditelného vnímání oslaveného Krista „na této straně lidského času“.

Kristus, podle svého slova, zůstane se svými učedníky v církvi, ale jeho přítomnost už bude duchovní: v jeho Slově, ve svátostech, ve společenství shromážděném v jeho jménu. Začíná tedy čas církve, který přímo navazuje na čas Kristova poselství. Lukáš vzpomíná na tuto událost v závěru evangelia. Něco tedy končí. Ale zároveň něco také začíná: evangelista opakuje popis stejné události na začátku své druhé knihy – Skutků apoštolů. Oni, Ježíšovi učedníci slyší slova, která znamenají: „Pánové, jen tady tak nestůjte, nedívejte se vzhůru, ale přijměte svůj úkol a poslání; svět čeká na vaše svědectví a vaši službu“ (srov. Sk 1,11)

Nanebevstoupení znamená Ježíšovo povýšení, ukázaní všech důsledků jeho vítězství nad smrtí, které se uskutečnilo ve chvíli zmrtvýchvstání. Jakoby v tuto chvíli Ježíš vstupuje na stupeň vítězů. Pro nás, lidi, je důležité oslavení nejen jeho božství, ale i lidství. Ježíš usedl po Boží pravici také jako Člověk. Není tady řeč o jakémsi konkrétním místě, ale o biblickém symbolu přibližujícím bytí rovným Bohu Otci: Ježíš, Bůh – Člověk je stejně oslaven a má stejnou moc nade všemi a nade vším. „Bůh ho povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno...“ (Flp 2,9).

Popis nanebevstoupení doplňují slova o druhém Ježíšově příchodu: „Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe“ (Sk 1,11). A to přijde pro nás. Nanebevstoupení je tedy také předpovědí budoucnosti. Dává nám naději našeho vstupu do království a slávy Boha Otce. Náš život se odehrává mezi Kristovým narozením a jeho druhým příchodem. Je vstupováním do nebes, kam nás Ježíš předešel, aby nám ukázal cestu.

Kardinál Ratzinger v jedné meditaci ukazuje, jaký význam pro náš život má pravda o nanebevstoupení. Sv. Lukáš zaznamenal, že se apoštolové s velkou radostí vrátili do Jeruzaléma (Lk 24,52). Proč se radují potom, jak se rozloučili se svým Pánem? Protože neodešel k smrti, ale k životu. Prožívají radost z jeho vítězství nad smrtí. „Teprve až prožijeme něco podobného, pochopíme Kristovo nanebevstoupení“.

Jan Pavel II. učil, že největší síla, která chrání člověka před jeho zničením, spočívá ve vzpomnění jeho velikosti, nikoliv jeho nicoty. Nanebevstoupení o této velikosti mluví nejpřesvědčivějším způsobem. Učí nás úctě k člověku a obnovuje v nás radost z toho, že jsme lidé.

Máme tedy žít, jako žije církev – Kristovo tělo. Tělo, to znamená my všichni, kteří jsme na zemi a hlava, to znamená Kristus, který je v nebi. Chodit po zemi s hlavou v nebesích. To je ale pravdivé umění.

ThDr. Tomasz Jaklewicz